

11/1

Зміст

сторінка

- 1 З гаври Старого Вовка
- 2 Водії Міжпланетних Ракет
- 4 Незвичайні Пригоди Дідіму Каїра
- 6 Таємниці Цікавого Світу
- 8 Загублене Плем'я
- 11 Чи знаєш, що?
- 12 Ю. П. З. — Фотомонтаж
- 18 Розумні Тварини Моря
- 20 Майстеркування
- 22 Мандрівне Лещатарство
- 23 Гokus-Пokus
- 3 Загадки
- 24 Все Доброї Гадки
Пластові Усмішки

Юнак

СІЧЕНЬ 1963

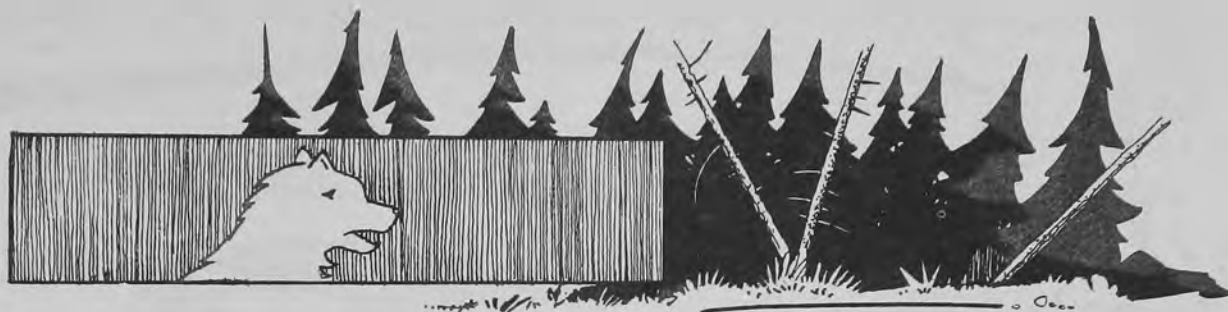
"Юнак" — журнал пластового юнацтва; видає Головна Пластова Булава. Редагує Колегія. Відповідальний Редактор: Любомир Онишкевич. Ілюстратор: Тит Геврик. Мовна коректа Левко Ромен. Технічне оформлення: Мирон Баб'юк. Ілюстрації: Тит Геврик, Мотря Головінська, Ярема Козак. Тираж 2000 примірників.

Адреса Редакції:

Lubomyr S. Onyshkevych
14 Grove Street
Arlington, Mass., U.S.A.

Адреса Адміністрації:

"Plast"
2199 Bloor St. W.
Toronto, Ont., Canada.

З гаври СТАРОГО ВОВКА

Дорогий Друже!

Дорога Подруго!

Дозволь мені представити — “ЮНАК” — член пластового Юнацтва, такий же, як і Ти. А я — Старий Вовк, сторож того журналу. Ось сиджу в лісах-нетрях, у своїй печері-гаврі і пишу листа цього до Тебе...

Довго вже чекали ми всі на наш власний юнацький журнал. І ось він тут! Ось — “ЮНАК” — Твій журнал, журнал для Тебе! В ньому цікаві гри і оповідання, пригоди і спорт, жарти і рисунки, поради і розваги... В ньому і про таємниці всілякі цікавого світу цього і про все, що лише цікавить Тебе... Але найважливіше: в ньому про Тебе і про Твоїх товаришів і товаришок. Бож це Твій журнал і тільки те в ньому друкуватись буде, що цікаве Тобі, що захоплює Тебе!

Але тому, що це Твій журнал, Ти мусиш сам працювати для нього. Бож, щоб такий журнал видати, треба багато рук і багато сил і багато розумів. І тому я на цьому місці

ІМЕНУЮ ТЕБЕ СПІВРЕДАКТОРОМ
І РЕПОРТЕРОМ

нашого журналу! Ти його редагуватимеш, Ти

до нього писатимеш про своє життя, про життя свого Куреня і Гуртка, про мандрівки і табори, які Ти відбудув, про все, що Тебе цікавить.

— Як репортер Ти маєш бути “очима і вухами” нашого журналу і присилати йому все, що чимось помітне і цікаве.

— Як редактор Ти маєш підбирати матеріал до цього нашого журналу. Ти маєш висловлювати свої думки, що на Твою думку треба було б містити в ньому, а чого — ні. Ти повинен подавати — що Тебе цікавить, що цікавить Твоїх друзів. Пам’ятай, що Ти редагуєш цей журнал для себе і для всіх друзів Твоїх-юнаків. І коли знайдеш щось таке, що може цікавити їх — чи то в Твоїй стінгазетці, чи в книжці, чи в іншому журналі, чи де-небудь — присилай мені, до Твого журналу.

Ось такий то мій лист на сьогодні до Тебе. А коли Ти відпишеш мені? Чекаю Твого листа нетерпляче!

З дружи́м

СКОБ!

Старий Вовк

гутірка старого вовка

ВОДІІ МІЖПЛЯНЕТАРНИХ РАКЕТ

Багато дечого чуємо і читаємо про міжпланетні ракети та про славних і безстрашних астронавтів. Кожному відомі їхні імена, преса прославляє їхні геройські подвиги. Кожний нарід, з якого походить щоразу то новий переможець просторів, є гордий за свого земляка, що кружляє з неймовірною донедавна швидкістю довкола Землі.

Цікаво подумати, чи кожний, хто тільки забажає, може стати астронавтом?

Відомо, що їх вибирають з-поміж великої кількості визначних летунів, які добровільно зголошують свою готовість стати модерними піонерами людства, прокладати нові шляхи у просторах усесвіту. Багато зголошується до проби, та тільки деякі з них переходять її з успіхом і попадають у ряди астронавтів.

Які ж то вимоги стоять перед кандидатами до цього почесного, але нелегкого звання?

Перш за все мусять кандидати на астронавтів бути бездоганно здоровими. Усі органи їхнього тіла, як серце, кровonosні судини, легені, нервова система і т. д., мусять бути якнайздоровіші та витривалі. Тобто, вони мусіли завжди дбати про своє здоров'я.

Їхні змисли, а перш за все зір і слух, мусять бути незвичайно вироблені, здібні сприймати всілякі сигнали. Вони мусіли їх постійно, упро-

довж довшого часу, розвивати і удосконалювати.

Вони мусять бути дуже *сумлінними* у виконванні своїх обов'язків, бо від цього залежить не тільки їх власне життя, але й життя їхніх друзів.

Вони мусять бути дуже *точними* у виконванні чинностей, бо будь-яке спізнення може спричинити дуже поважні наслідки, навіть їх власну загибель. Вони мусять бути дуже *ощадні* у збереженні власних фізичних сил, бо ніколи не відомо, чи їм не прийдеться витривати до останніх меж людської сили. Вони мусять бути також дуже *зрівноваженими*, бо їх завдання вимагає дуже спокійної, дуже опанованої дії і поведінки. Вони мусять завжди бути *доброї думки* і ніколи не

попадати в зневіру чи розпач, навіть у найтяжчих умовах.

Не можуть водії міжпланетних ракет мати якихнебудь звичок чи *налогів*, без заспокоєння яких не могли б обійтися, бо їм доводиться довгий час перебувати в кабінетах і охоронних одягах, в особливих умовах, які обмежують свободу.

А понад ці всі вимоги астронавти мусять відзначатися великою *відвагою* і готовістю *посвятити для ідеї* добра і поступу їхньої країни і цілого людства.

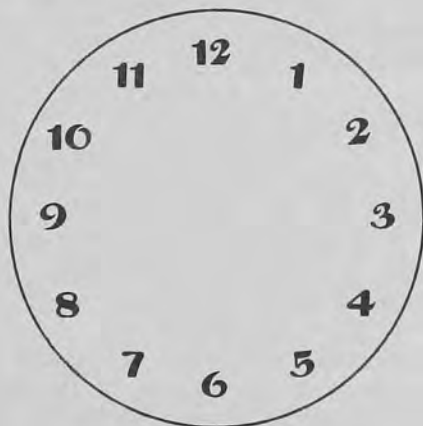
Іншими словами кажучи, астронавти мусять визначатися усіма прикметами тіла і духа, які ми хочемо засвоїти собі нашою *великою грою*, що її навчив нас наш Основник ДРОТ.

ЗАГАДКИ

ЧИСЛО 1.

Так поділити циферблат годинника на 6 частин, щоб у кожній з них було по два числа, причому суми цих двох чисел у кожній із шести частин мають бути рівні між собою.

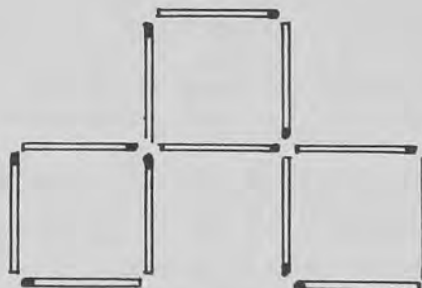

ЧИСЛО 2.

Напиши число 100 п'ятьма трійками.

ЧИСЛО 3.

З дванадцяти сірників зложено три однакові квадрати (як на рисунку). Переклади три сірники так, щоб мати п'ять квадратів!

ЧИСЛО 4.

Як розкласти 45 горіхів на десять тарілок так, щоб у кожній тарілці була різна кількість горіхів.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ Діди́му Каї́ра

(Абож ДЛЯ ЧОГО ДІДИМУ КАІРА ПРОМАНДРУВАВ 2500 МИЛЬ)

Хто такий Дідіму Каїра? Це молодий юнак південно-африканського племені Тумбука. Його батьківщина це країна Ньясаланд, яка у федерації з Родезією становить британський протекторат.

У його житті бували незвичайні пригоди вже від самого початку. Його мати не мала надії його прокормити і виховати, тож поклала у кошик і пустила плити долі рікою. Одначе його виловили і повернули назад до неї. Тоді їй надали йому ім'я Дідіму.

Малим хлопчиною помагав Дідіму обробляти клаптик кукурудзяного поля. Як трішки підріс, щодня бив ногами пішки 16 миль до місійної школи, хоч першого дня його нагнали додому, бо був зовсім голий. Та ці труднощі не зражують завзятого Дідіму. По скінченні початкової школи він дістається до середньої (гайскул), де здобуває високі оцінки і навчається дечого про далеку Америку. Кінчаючи середню освіту, Дідіму довідується, що дехто з африканців дістався на університет у США.

В його країні на три мільйони населення тільки 22 африканців мали високу освіту. Дідіму вирішив і собі якось дістатись на котрийсь із американських університетів. Його мати не противилась тим намірам, хоч не знала, де та Америка є. Вона дала йому декілька фунтів кукурудзяної муки, що мала вистачати на дорогу.

У жовтні 1958 року Дідіму вирушив босий у дорогу. На собі мав тільки сорочку і штанці кольору "хакі", у мішечку мамину муку і біблію. Пішов на піснич у напрямі Єгипту, бо там сподівався легше знайти нагоду дістатися на американський корабель. За три дні дійшов до кордону своєї країни і перейшов до Танганьїки.

Доки стало йому муки, їв паланички, які пік у гостинних селян, а далі пустився крізь дику країну слонів, жахливих мух "тсе-тсе" та говорячих ("перемовних") барабанів.

У малих, дуже віддалених одне від одного містечках, заробляв на прожиток по кілька центів надень, помагаючи мешканцям у домашній роботі. У часі мандрівки перейшов на дієту з бананів.

Ішов у сухому сезоні і в дощеву пору, у пилюзі, що сліпила очі, та крізь заражені-отруйні джуглі.

Він завжди наново вчився трьох слів мовою людей, крізь оселі яких проходив: "їсти, вода, заробіток". Раз прокинувся вночі побіч чорної гадюки, яка, на щастя, не зробила йому ніякої шкоди, але його випадкового товариша мандрівки вкусила в ногу, і він помер.

Час до часу відпочивав. Голодний та знеможений, молився і читав святе письмо, яке мав із собою і шукав там сили духа, витривалості і потіхи.

В січні 1960 року опинився в Кампалі (Уганда), промандрувавши продовж 15-ти місяців 1000 миль — пішки і босий.

Там, щоб заробити на дальшу дорогу, найнявся носити цеглу на будові. Випадково пізнав там іншого молодого чоловіка і пішов з ним до тамтешньої американської бібліотеки (The U.S. Information Service). Там знайшов він книжку з адресами американських університетів. Він відкрив її навмання і відписав одного із них, а саме "Skagit Valley College". Не довго думаючи, вислав прохання про прийняття до цього каледжу. За два тижні дістав радісну новину: його прийняли, він може старатися про стипендію, а каледж міг би йому підшукати працю. Треба було "тільки" поконати ще десять тисяч миль, що ділили його від США.

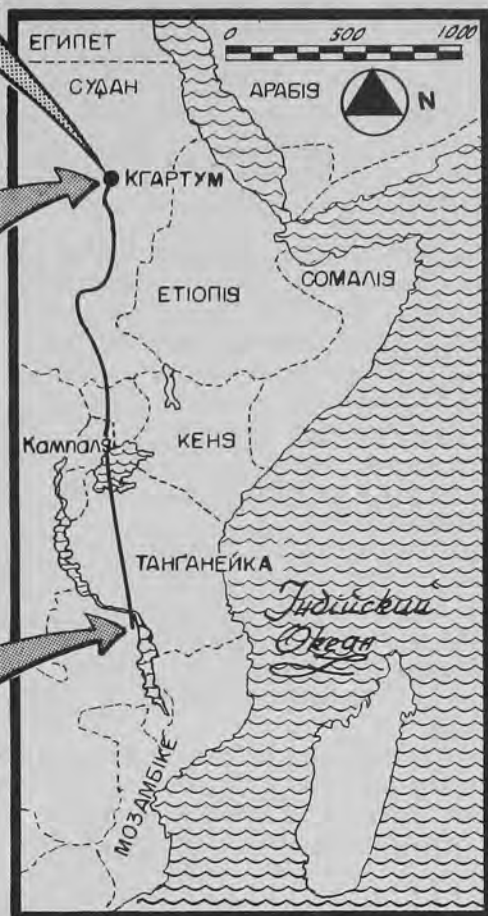
Він вистарав листовно потрібний йому тепер ньясаландський пашпорт, а за працевлаштування гроші купив собі перші в житті черевики, які сподівався, придадуться йому колись на кораблі або вже в Америці.

І пустився Дідіму Каїра знов пішки у да-

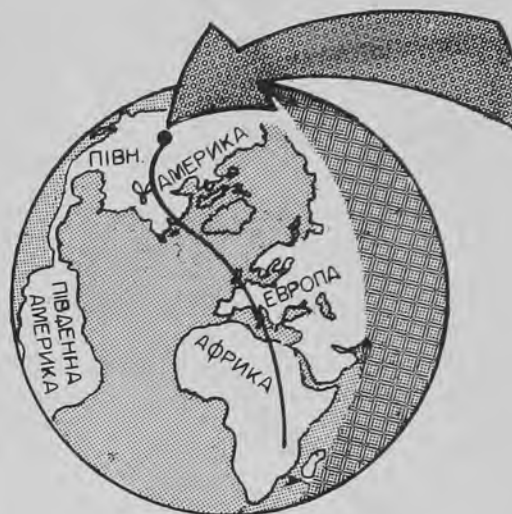
ЛІТАКОМ ДО
ЗДА

ПРИБУВ У ВЕРЕСНІ
1960 РОКУ

ВИРУШИВ В
МАНДРІВКУ У
ЖОВТНІ 1958 РОКУ

„Skagit Valley College”
ПРИБУВ У ГРУДНІ 1960 Р

льшу мандрівку. Він ішов через країну голих диких племен. Зі страху перед ними ішов переважно вночі. Знов переносив самотність, голод, спрагу і страх. Денно проходив 20-30 миль. В кінці дійшов до міста Юба в Судані над рікою Нілем. Там дістався на корабель, який віз в'язнів. Він ночував у смердючих каютах разом із ними.

26 вересня 1961 року Дідіму з'явився у консуля США в місті Хартум у Судані, промандрувавши досі 2500 миль, та просив візи до Америки.

Як відомо, хто їде на студії до США, мусить мати гроші або запевнення від когось, що він не стане тягарем для держави. Тож консуль стояв перед питанням, що зробити з Дідіму, який уже відбув таку далеку подорож і відіслати його додому не було так легко. Вкінці він написав про те до „Skagit Valley College”. Громадяни міста Монт Вернон і декан університету зібрали гроші на подорож для Дідіму і підшукали для нього опікунів.

У тому часі, коли вирішувалась його дальша доля, Дідіму жив разом з урядовцями консуляту і багато читав. До нього підходили комуністи і намагалися намовити його, щоб їхав на студії до Москви. Однак Дідіму не погодився,

хоч і там обіцували йому стипендію та інші корисні умови. „Я — каже він — християнин, а крім цього мій народ хоче визволитись від імперіялізму, а комунізм, це тільки його інша форма”.

16 грудня 1961 року він відлетів з Хартуму, а вже 20 грудня був на університеті, на західньому побережжі американського континенту, де його сердечно вітали.

За два роки відбув Дідіму Каїра 12 000-милеву подорож. „Я сподіваюся бути колись президентом, прем'єром або якимсь іншим визначним мужем моєї країни” — каже він зовсім поважно і з гордістю. І хоч з нього дехто, може, й сміється, він тим не бентежиться.

Тепер він завзято студіює і намагається спровадити більше студентів-земляків. Декількох пощастило йому вже влаштувати.

Він уклав собі такий план:

1960 — 1970 Студії з досягненням докторату з фізики і політичних наук,

1970 — 1990 Учителювання в школах Ньясаланду, праця в уряді і заснування родини.

Він каже: „КОЛИСЬ МІЙ НАРОД ЗДОБУДЕ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. Я БУДУ СТАРАТИСЯ ЦЮ СВОБОДУ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ЗАКРІПИТИ”.

Вересень 1918-го року. Західний фронт. Американське військо готується до однієї із найбільших офензив першої світової війни, — приготовляють атаку на сильно озброєні та зміцнені німецькі позиції, які вбилися клином поміж частини альянтів, унеможливаючи цим транспорт зброї і харчів та перериваючи лінії зв'язку. Підготовка до атаки йде на велику скалю і — самозрозуміло — у якнайбільшій таємниці. Якщо б вороги довідались про пляновану офензиву, то все пішло б намарне — атаку правдоподібно відбили б, а при тому згинувло б дуже багато вояків, які ішли б просто на кулі супротивника...

В цієї час на фронт приїздить молодий американський офіцер, який саме скінчив школу контр-розвідки у Вашингтоні. Він відразу береться до роботи — перехоплювання радіом переданих вісток і відчитування їх. Зараз першого дня ловить він одну таку зашифровану вістку і відчитує її. Це викликає великі враження в американському генеральному штабі — пляни змінюють, наступ відкликають.

Що сталося? Що це була за депеша, що довелося аж стримати підготовлену офензиву? Чи була це вістка про рух нових ворожих військ? Чи про велику силу противника?

Ні, зовсім ні. Виявляється, що це була депеша надана самими американцями, у їхньому таємному письмі-шифрі. Але ж — якщо молодий, недосвідчений юнак зумів “розкусити” цей шифр в так короткому часі, то напевно розв'язали його і німці, які мали в цій ділянці першорядних спеціалістів. Усі вістки при підготовці офензиви передавані були в цім шифрі... Ворог напевно знає докладно про пляновану атаку! І дійсно, по війні довідались, що німці знали навіть годину запланованої першої атаки і чекали на неї в засідці.

Ця мала історія показує, якого великого значення є шифр — у війні і підчас миру також. Без таємних письм не можливо було б нічого підготувати в часі війни, як теж не було б можливо втримати ніяких дипломатичних таємниць. Важність шифрів зростає з часом — у новіших часах вони важніші, як колись, бож тепер війська багатьох країн порозкидані по цілому світі і вістки треба передавати радіохвилями, які ворог завжди може переловити. Тому кожна країна в світі має велику кількість спеціалістів у складанні і розв'язуванні шифрів, які вживають найбільш модерних засобів науки і техніки, як наприклад — величезні “думаючі машини” — калькулятори.

Наука про складання і розв'язування шифрів називається “Криптографія” від слова “криптос” — скритий; люди, які тим займаються, звуться “криптографами”. Розвідка і контр-розвідка кожної країни має звичайно багато таких криптографів; їхня праця надзвичайно важна — бож від розв'язання одного шифру може колись залежати вислід цілої війни!

Розв'язувати шифри — річ дуже складна. Уживають до того різних метод, наприклад методу числення букв. Це полягає на тому, що в кожній мові різні букви не приходять однаково часто — наприклад в англійській мові найчастіше стрічаються букви “e” і “t” (тому в азбуці Морзе ті букви найкоротші — лиш одна риска, або крапка!). Коли криптограф дістає депешу, яку треба відчитати, а він не знає даного шифру, то він числить різні знаки в цій депеші. Тоді правдоподібно знаки, які стрічаються найчастіше, це “e” і “t” — якщо ця депеша писана в англійській мові. Очевидно, не знати, яку мову вжив ворог — і це дуже утруднює відчитування депеш, бож мов на світі безліч і кожну з них можна вживати, щоб змилити ворога!

Навіть, коли вживають звичайної мови, як напр. англійську чи німецьку, стараються вживати різні незвичайні слова і звороти, щоб ворог не мав “ключа” до відчитання шифру. Тому в таємній депеші ніколи не можна вживати стандартних, утертих фраз — бо по них дуже

легко дійти до “ключа” шифру.

Наприклад, оповідають таку історію: У часі другої світової війни англійці довго уживали одного шифру, якого німці ніяк не могли розв'язати. Аж раз один потайний агент у Швейцарії допустився великої помилки: надав радіом до Англії таємну депешу, зашифровану в тому шифрі, яка починалася “Дорогий пане...” Очевидно, німці ту депешу переловили, шифр відчитали, що коштувало життя багатьом шпигунам у Німеччині... І все через отаку дрібну помилку!

Шифри бувають різних родів. Найпростіші ті, які просто підставляють за кожную букву якийсь знак. Наприклад:

а — !

б — %

в — \$ і так далше.

Такі шифри досить легко відчитати, хоч не завжди — деякі відміни досить складні. Наприклад, деякі шифри не уживають окремих знаків на кожную букву, а лиш позицію крапки чи риски тощо. Такі депеші легко сховати на фотографіях; от посилає хтось знімку своєї рідні, здавалося б — знімка зовсім невинна: хата, діти, собака... Але заховані на цій знімці є маленькі крапки, які не побачиш, якщо не будеш шукати за ними з більшувальним склом... А

кожна з тих крапок щось значить, разом вони передають вістку, може і про якийсь надзвичайно важний секрет.

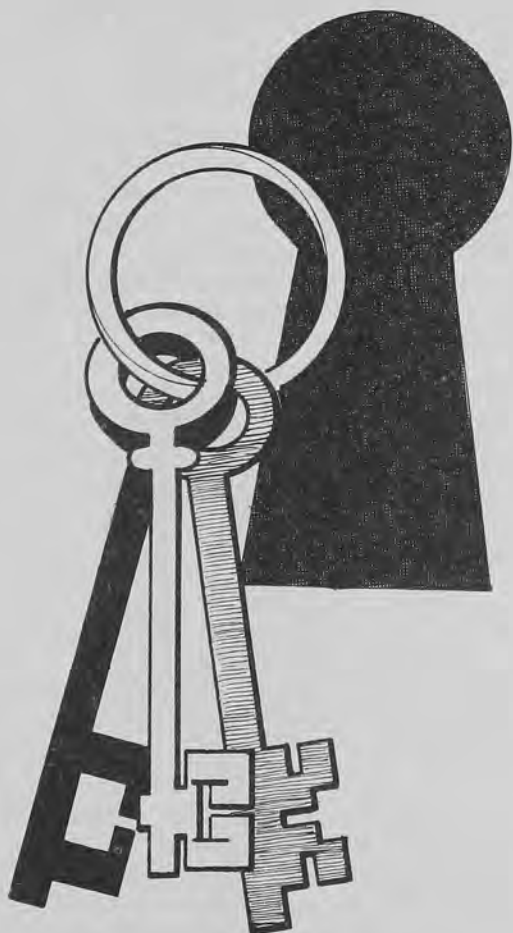
Різні є способи заховати таємну вістку в найбільш невинному листі. Наприклад прочитай наступний уривок:

“Зараз нам баба на час принесла торт, молоко, сир, також і тістечка. Стіл так накривши ми тут добре попоїли. Винесли сніп на двір, бо це вже зараз свята минули. (Наш дід завжди кладе коло вікон дідуха). От, такі свята були!”

Чи ж не звучить це зовсім лагідно? І хто б подумав, що цей лист передає наказ “застрілити президента”! Але прочитай лиш останню букву кожного другого слова і відчитаєш цей страшний наказ! Очевидно — це дуже простий спосіб, речі можна багато більше скомплікувати. Наприклад — можна вживати першу букву по кожній крапці чи комі тощо. Також можна вживати слова різної довжини (числа буков), які б мали якесь значення — можливостей без ліку! Ану — спробуй сам уложити якийсь шифр і дай своїм товаришам, чи відчитають?

Однаке, який тяжкий шифр не був би — його таки можна відчитати, якщо лише знати відповідні способи. Тож пам'ятаймо — “мовчанка — золото”, навіть у світі шифрів...

СМ

ШИФР У ПРИГОДІ

Якщо вміє хтось відчитувати шифри, то це може прийти йому в пригоді — може навіть спасти йому життя! Оповідають таку історію про одного славного в'язня, який мав згинутися під гільотиною підчас французької революції: день перед екзекуцією він одержав від рідні чисту сорочку. На рукаві знайшов напис:

ЛБРМІЧЬ ТГ КПТІХ ГІЕТФОФУІ

Цілу ніч мучився він, стараючись відчитати цю депешу — вкінці спробував підкладати наступні букви (Б за А, В за Б іт.) Коли це зробив, відчитав легко:

КАПЛИЦЯ СВ ІОСИФ ВІДСУНУТИ

Він тоді попросив, щоб перед смертю дозволили йому перебути пів години в тюремній каплиці. Йому це дозволили і лишили його там самого. Скоро спробував він відсунути образ святого Іосифа — і дійсно він відсувався! За образом був отвір, яким наш в'язень утік поза тюремні мурі і так уникнув певної смерті.

Наукова експедиція посувалася повільно через висоти Кордільєрів. Ця експедиція, як і всі інші, пройшла через прибережні пустелі та піднялася стрімкими урвищами в гори, що покриті високими травами, над якими піднімаються гребені синіх, червоних, чорних і брунатних скель, завершених сніговими шпильми і льодниками.

Ця експедиція, як і багато інших, не йшла досліджувати ці гори, і великі будови з тесаного каменя, що залишили там славні гірські індіани — Інки, тільки переходила впоперек через гірські хребти і спускалась на другий бік у край вогкий і гарячий. В край, покритий густою джунглю, де зелень рослин заступає обрій і небо, де дощі виливаються з неба мов з відра, і гаряче душне повітря пронизують крики барвистих птах і диких звірів.

В ці безмежні непрохідні зелені простори йшла вже не одна експедиція, щоб відшукати загублене "Плем'я Будови".

50 років тому, чи трохи раніше, державна експедиція заблукала в джунглях. Насунулись хмари і густі дощі йшли багато днів. Індіанські носії тривожились і казали, що то "Плакучий бог" виганяє їх з джунглі, і кінець-кінцем покинули свої тягари і повтікали. Повінь забрала більшість виряду, і тільки три науковці блукали без доріг мокрими джунглями.

Коли дощі минули, ще багато днів пробивалися вони через зелені зарослі гущі, аж вийшли на верховину, де ліс порідшав і де-не-де показалися галявини та стало легше йти. Незабаром знайшли вони залишки якоїсь давно неживаної дороги і подалися нею. Проходили і повз інші сліди організованого життя, але ні оселі, ні людей не бачили.

ЗАГУБЛЕНЕ ПЛЕМ'Я

На третій день, коли йдучи вони оглянулись, то побачили, що за ними йде рівна лава бійців. Здрігнулися, хотіли кинутись вперед, але перед ними упоперек дороги стала друга лава бійців, а з боків, з лісу також безгучно вийшли бійці. Одягнуті в ясні, барвисто-ткані полотна, підпере-

зані поясами з червоно-чорними візерунками і з символічними малиновими головами орлів, тигрів та інших звірів на плечах і на шапках, вони стояли маєстатично зі списками в руках.

Без слова всі повернулися і рушили вперед. І от так, не знаючи чи вони полонені чи шановані гості, науковці прийшли у супроводі бійців до великого міста.

Будинки і вали міста збудовані були з великих тесаних каменів, вулиці правильно розташовані. Місто це не було селищем дикунів, бо збудоване не випадково, а за мудрим планом.

Ідучи містом науковці зустрічали інших людей у барвистій одежі, що йшли у різних напрямках, бачили ткачів, теслярів та інших ремісників при роботі. Видно було, що ці люди мають якийсь певний устрій та організацію, і кожний робить своє діло.

Науковців прийняли у місті добре і з цікавленням вони спостерігали тамтешнє життя. Незабаром помітили вони, що місто дуже

велике, а населення мало, і нових мешканевих будинків ніхто не буде. Будівничих було видно тільки коло великого храму посередині міста, який вони поправляли, підмазували і утримували в порядку з великою дбайливістю. Колони і портали цього великого будинку покриті були символами і малюнками сонця, кота, хмар та іншими.

Кожного ранку всі мешканці міста сходилися перед цим будинком і тихо чекали сходу сонця. Коли перші промені золотом покрили шпиль довколишніх гір і знаки на вершку будинку засвітилися, всі індіяни заспівали величну пісню, кланялися перед будинком, а потім розходились у різні сторони по своїх справах.

Запитали науковці, хто збудував цей будинок. Сказали індіяни, що вони не знають.

Запитали науковці, що знаки і символи на стінах будинку означають. Дивилися індіяни один на одного запитливо і відповіли, що значення знаків давно всі вже забули.

Запитали науковці, чому вони коло будинку сходяться і йому поклоняються. Відповіли індіяни, що не знають чому, але що завжди так робили і певне це для добра, а не для шкоди.

Запитали науковці, хто ті їхні предки були, що якусь вість для них на стінах храму написали. Усміхались індіяни і казали, що їм це не важне, що за значення символів купити нічого не можна, а пам'яттю предків ні наїстись, ні напитись не можна. Це все для них безвартісне і вони живуть, працюють і полюють щасливо без цього всього.

За декілька тижнів науковці з міста того втекли і довго йшли джунглями на захід, аж прибули до підгір'я Кордільєрів. Знайшли їх там гірники й перевели назад до цивілізованого світу. Науковці написали звіт зі своєї експедиції, тільки не знали вони, де саме є те дивне

місто з тим плем'ям, що ні назви, ні минувшини своєї не знає.

Від того часу не одна вже експедиція переходила через гори та спускалася в непрохідні зелені простори джунглів, щоб відшукати загублене плем'я з будинком. Усі вони верталися, не знайшовши ні того міста, ні якогось цивілізованого племені, ніби там його ніколи й не було. Знаходили тільки дикунів, вдягнених у червоні пояски із клаптиком матерії між ногами, пов'язками на руках і ногах та барвистими перами на круглих шапках. Селища їх малі, погані, тільки декілька солом'яних хат, у яких спільно живуть кілька родин. Кожна родина сама для себе полює, шие і все робить — ні ремісників ні організації ніякої вони не мають.

Цивілізованого племені і міста великого знайти і дослідницькі експедиції не могли.

Аж одного разу якийсь дикун сказав, що пригадує, як хтось розказував про старе забуте селище. За трохи скляних блискучок він повів дослідників у ліс, де довго вони шукали і врешті знайшли руїни великого будинку. Травою і кущами заросло все місто, а незнані символи потемніли і далі дивилися зі стін будинку у вічність.

Коло будинку ніхто не жив; ніхто не приходив тим різьбленим каменям поклонятися...

Ось так те плем'я, що не дбало про мудрість віків, яку предки їхні гірким досвідом придбали, ось так те плем'я, що не цікавилось значенням своєї віри, згубивши досвід і значення своєї спадщини, розбрилось по джунглі і загубилось навіки.

Не один нарід і не одно плем'я в історії людства зникло без сліду. Де обри, де половці, де готи та інші номади? Пропали вони — тільки згадку лишили.

Інші народи на пам'ять і для закріплення

своїх надбань храми величні і вежі високі збудували і на таблицях вічних мудрості свою символами написали..., і теж пропали, бо тільки символам поклонялися, а значення їх забували.

І ми зникнемо, якщо не будемо вчитися і значення нашої віри і нашої традиції не зрозуміємо. Щоб не зникнути, але вільно далі жити, ми мусимо знати і відчувати дух, що вів Велику Об'єднану Армію через простори Америки, дух, що гнав численні вози впоперек американського континенту, але також ми мусимо знати, чому предки наші йшли на смерть під Крутами, чому гриміли переможно гармати під Конотопом, під

Ромоданом, чому пісня "Ще не вмерла Україна" не втихала під Базаром.

Тоді зуміємо ми звільнити з пороку віків та намулу чужої брехні світлі традиції нашого минулого. У наших душах житимуть княжі воїни, борці повстань і вояки великого Богдана; усе минуле буде нашим для вплетення у вінець України, щоб цей вінець засяяв у саяві Волі, гомін якої пронесеться всім світом, загуде Карпатами, відіб'ється Кавказом та прокотить Чорним Морем — Козацьким морем — Славу України.

Арарат

Юрчику, скільки Тобі років?
Шість.
— Ну, ну. Шість років, а Ти майже такий уже великий, як мій парасоль.
— А скільки років має Ваш парасоль?

● Температура поверхні сонця є яких — 6000°C . Але в середині сонця є багато гарячіше: вчені думають, що там панує фантастична температура $40,000,000^{\circ}\text{C}$! Ця висока температура спричинює атомові реакції, подібні, як в ядерних (нуклеарних) бомбах. Усе соняшне тепло, яке ми одержуємо щодня тут, на землі, походить із тих атомових процесів унітрі сонця. Тепло це приходить на землю у формі соняшних променів; без тепла поверхня землі скоро стала б такою, що загинуло б усе життя. Найвища природня температура, яку стрічаємо на поверхні землі, є не більша, як біля $130 - 140^{\circ}\text{F}$. Найнижча — біля 150°F . Найгарячішими місцями на землі є: Долина Смерті в Каліфорнії, пустеля Сагара, Арабська Пустеля, як теж пустелі в Центральній Азії. Найхолоднішими місцями на землі є: Антарктида, Сибір, Грінляндія. Експедиція на Антарктиду в 1960-му році записала рекордову низьку температуру нижче — 190°F ! (До речі: $^{\circ}\text{F}$ означає "степені Фаренгейта", а $^{\circ}\text{C}$ означає "степені Цельзія". Щоб перемінити степені Фаренгейта на степені Цельзія відними 32, поділи на 9, а тоді помнож на 5).

● Вода замерзає при 0°C (32°F), але це ще далеко не є найнижчою температурою, яку можна досягнути. Найнижча температура, яка взагалі може бути, це — 273.15°C . Це так зване "абсолютне зеро". Цієї температури не досягнули вчені в лабораторії, але дійшли до неї дуже близько: в 1960-му році один англійський учений дійшов на одну мільйонову частину степеня Цельзія до "абсолютного зерна", себто досягнув температуру лише на 0.000001°C вищу від найнижчої температури, яка взагалі може існувати!

● Температура — це ніщо інше, як лише мірка руху молекул, атомів, електронів та інших частинок у речовині. При температурі "абсолютного зерна" руху цих частинок в речовині практично не існує, — тому не можна уявити собі температури нижчої за абсолютне зеро: якщо речі стоять на місці і не рухаються, то не можна уявити собі, щоб вони ще "менше не рухалися"...

● При дуже низьких температурах, близько абсолютного зерна, діються різні цікаві і дивовижні речі. Повітря перестає бути газом, а стає плинним, а тоді замерзає. Речі стають крихкі і легко ломляться — наприклад коли кинути на землю шматок замерзлого хліба, то він розіб'ється на дрібні дрібочки, мов скло. Деякі рідини, як наприклад плинний гелій, можуть випливати самі по стінках посудини. Деякі метали втрачають нагло весь свій електричний опір, так, що коли раз пустити електричний струм у колесі, зробленому з такого металю при низькій температурі, цей струм буде сам кружляти назавжди — поки температура достатньо низька.

● Навіть життя і смерть втрачають значення при таких низьких температурах. Якщо тварину чи рослину заморозити дуже швидко, то всі процеси її життя стануть, "зависнуть", і таку тварину чи рослину можна переховувати роками. Однак вона не мертва. Її можна відморозити (знову ж дуже швидко) і вона буде знову живою! Учені робили такі експерименти із жабами, рибами та іншими живинами — і таким способом могли продовжити життя цієї тварини на довгий час.

Ю. П. З.

ІЗ ПЛАСТОВОЇ ХРОНІКИ — ЮВІЛЕЙНА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ У ЗНІМКАХ

Дорогі Подруги й Друзі!

На наступних сторінках знайдете знімки із Ювілейної Пластової Зустрічі, яка відбулась цього літа на пластовій оселі "Вовча Тропа" в Іст Четгем, Нью Йорк.

Чи пам'ятаєте ще це велике пластове свято? Чи маєте ще спомини про ці ватри, змагання, зустрічі, спільне таборування, нових товаришів — про цей гарний тиждень у нашому пластуванні?

Ось на наступних сторінках світлини із цих днів. Може знайдете там себе чи своїх друзів, Чи може свій машт перед шатром? Чи може інші пам'ятні хвили-спомини?

А може в Тебе, Друже, кращі знімки? Якщо так, то пришли їх нам, до нашого журналу, а ми помістимо їх, щоб і Твої Друзі їх побачили...

А покищо — СКОБ!

Вовк-Фотограф

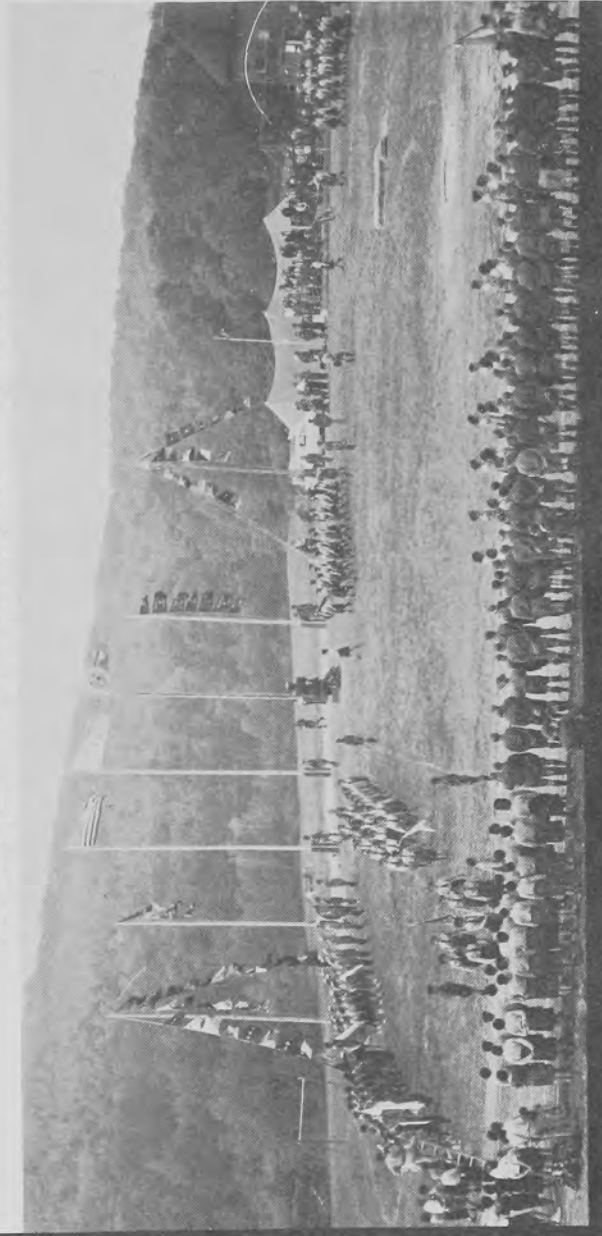
ФОТОРЕПОРТАЖ

НА ЗУСТРІЧІ...

фото: ПЛ.СЕН. О.КУЗЬМОВИЧ
СТ. ПЛ. Т. ГЕВРИК

АПЕЛЬ УЧАСНИКІВ ЗУСТРІЧІ

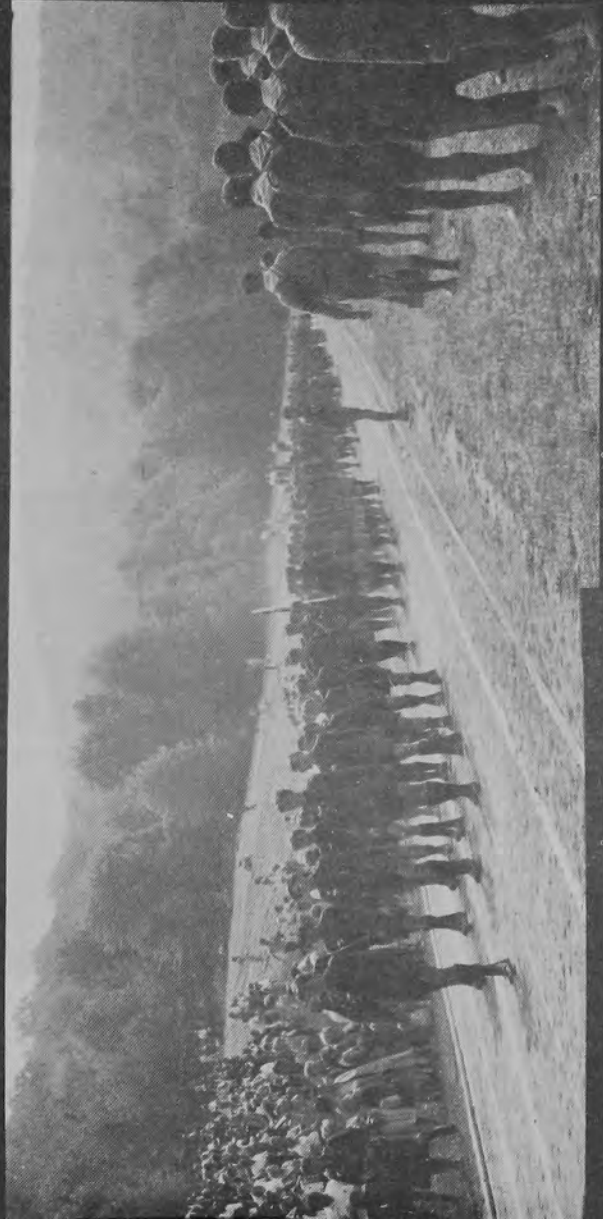

КОМУНІКАЦІЯ

Командант Ю.П.З. звітує...

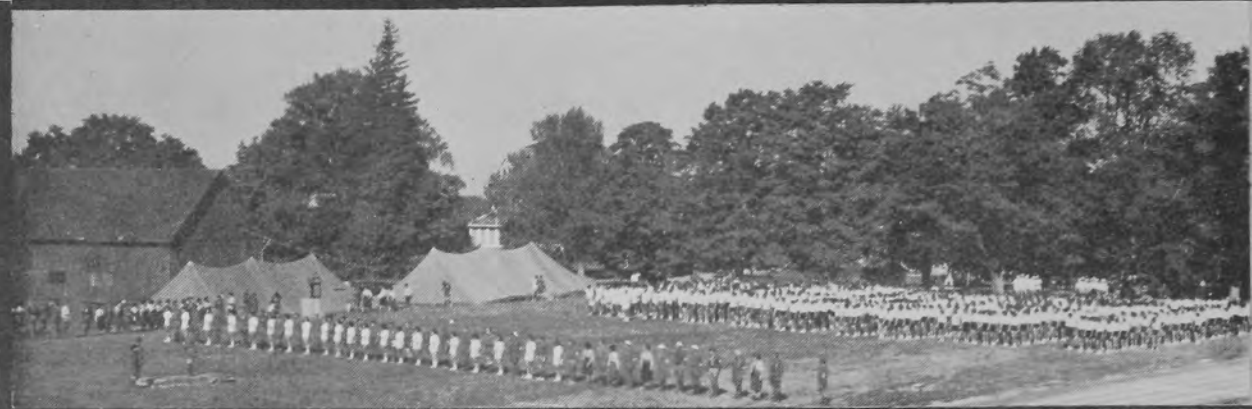
ДЕФІЛАДА

ДЕФІЛАДА УЧАСНИКІВ ЗУСТРІЧІ НА ГОЛОВНІЙ
ПЛОЩІ Ю.П.З.

ФОТОГРАФИ ...

Перед спортивими змаганнями:
434 ЗМАГУНІВ НА СТАРТІ...

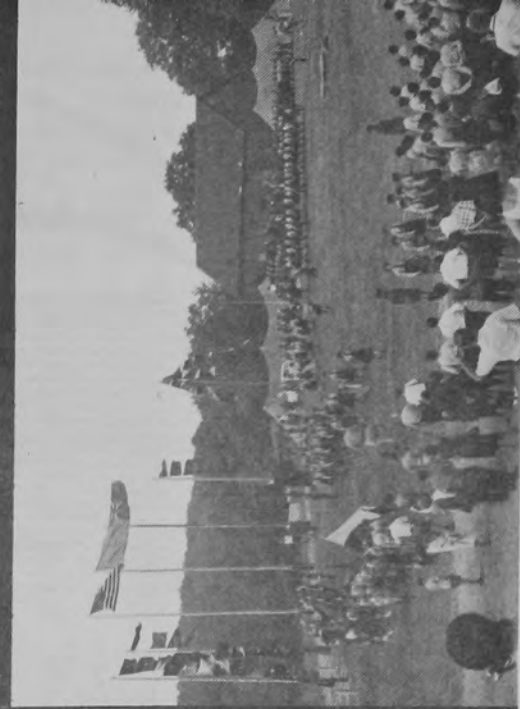
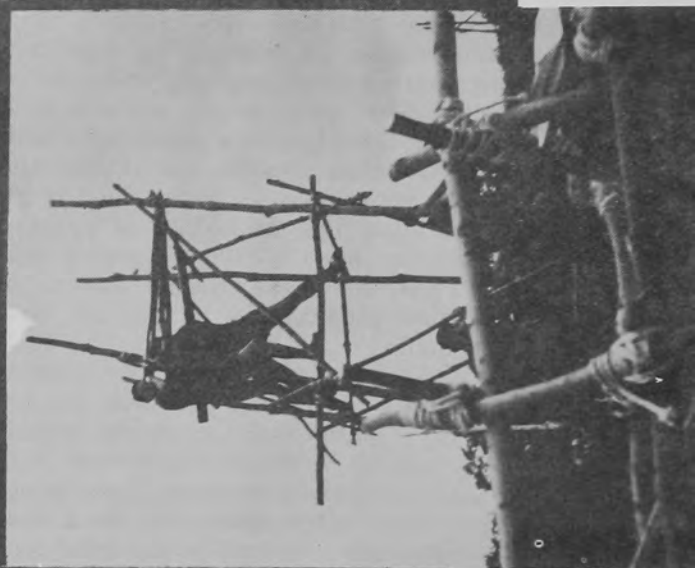
7-ий Курінь УПУ-ів

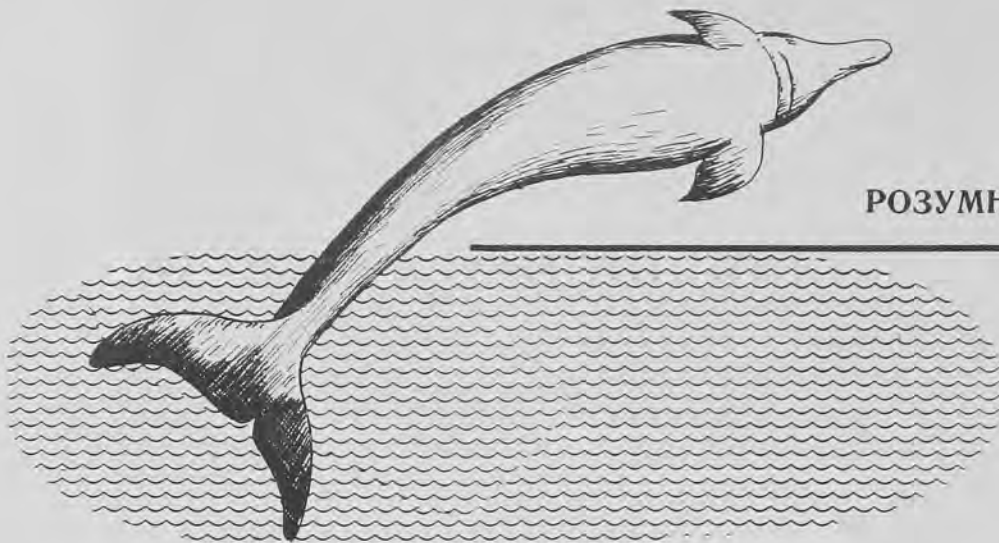
ЗМАГУНИ
З
ДІТРОЙТУ

ПІОНІРКА

ЗАКРИТТЯ ЗУСТРІЧІ

РОЗУМНІ ТВАРИНИ МОРЯ

Одного літнього дня на березі моря у Новій Зеландії молода, 13-тилітня Джіль Бейкер бродила у неглибокій воді назустріч своєму “другові” — найбільш дивній тварині, яку знає світ. Напроти неї появилось на поверхні води подовгасте тіло, подібної до торпеди, тварини, підпливло поміж її ноги і зручно піднесло її вгору. Дівчина обхопила руками свого “верхівця” і “поїхала верхи” на його темному хребті. Батьки, що були біля неї подали їй водного м'яча. Вона кинула його в сторону дивної тварини, а ця відбила м'яча носом назад до Джіль. Так вони забавлялися на радість принагідних глядачів.

Цим товаришем забав молодій дівчині був дельфін. Він з часом так освоївся, що залюбив бавився із кимнебудь, дозволяв шкребтати себе по хребті, а навіть давав себе підносити з води та фотографувати. Така поведінка дельфіна не є незвичайною, бо він з природи дуже приязний і шукає товариства людей.

Уже старинний грецький філософ Платон писав 2500 років тому про дельфінів, що це тварини, які люблять людину задля її самої, з приязни. “Пси і коні” — писав він — “дістають за приязнь їжу і опіку, але дельфінам дала природа те, чого шукає справжній філософ: приязність без сподіваної нагороди”.

Дельфіни це не риба, а порода малих китів, тобто ссавців, що живуть у воді, але віддихають повітрям. Вони плавають незвичайно швидко, убивають гуртом акул (б'ючи головами у найслабші місця на тілі ворога), спільно громадають і ловлять риби. Вони мають найкращий у світі “сонарний апарат”, тобто здібність при допомозі звуків відчувати наявність і віддалі до занурених під водою предметів, підводних скель тощо.

З-поміж більших ніж 20 різних порід кита, дельфінів можна розрізнити по їх металевого кольору шкірі, 8-12 стіп довжині та закривлений, ніби в усміху, пащі. Вагою доходять дельфіни до 300 фунтів.

Дельфін віддихає через єдину “носову” дірку, яка міститься на вершку голови і закривається, коли він під водою. Звідси походять теж його звуки, якими може вдало наслідувати різні голоси. Очі має подібні будовою до людських. Він чує через внутрішнє вухо, а змисл слуху має незвичайно розвинутий. Він може бути під водою без віддиху упродовж шости минут. Упродовж усього свого (30-літнього) життя дельфін дрімає тільки хвилинами, закриваючи очі на 1/2 до п'яти хвилин.

Існує багато історій про те, як дельфіни урятовали життя людини. Одна жінка бродила у неглибокій воді, коли враз підводна струя потягла її під воду. Але раптом вона відчула, що щось сильно випхало її на берег. Оглянувшись, побачила вона недалеко від себе дельфіна, що виглядав із води, а принагідний свідок бачив, як він її випхав із води.

Раз, під час війни, дельфіни старалися випхати на берег тратву з декількома американськими зістріленими летунами. На щастя, на березі були японці, тобто вороги, тож довелося летунам прогнати веслами непрошених рятівників.

Дельфіни потраплять робити різні інші штуки, наприклад “грати” у кошиківку, скакати через обручі тощо. Через їх умілість громадити рибу, їх часто називають “водними ковбоями”. Один рибалка оповідав, що він бачив, як десяток дельфінів оточив табун малих риб, а тоді почерзі ішли ловити їх “на сніданок”. Потім кожний із них повертався на своє місце у колі, берегти, а інший за чергою ішов ловити рибу.

Послугуючись тим своїм “сонарним апаратом”, дельфіни потраплять також показувати дорогу кораблям через непевні місця на морі, допомагають обминати підводні скелі, мілини тощо. Довгими роками було відоме морякам ім'я славного дельфіна “Джека” біля одної пристані в Новій Зеландії. Він завжди плив перед кораблями, що припливали або відпливали з пристані, і проводив їх через небезпечні місця.

Незвичайними здібностями дельфінів цікавляться науковці. Один із них, д-р Джон Ліллі, керівник дослідного інституту в ст. Томас на Дівичих Островах, пробує зрозуміти "мову" дельфінів і навчити їх говорити по-людському.

Дельфіни дуже вдало наслідують голос людини, голос моторів, голоси птахів, а навіть голос заржавілих завісів корабельних дверей. Одного разу д-р Ліллі "наварив" дельфіна, що

галасував близько нього і перешкоджав у роботі. Дельфін "відсварився" тими самими звуками. Дружина науковця, чуючи це, засміялась. Дельфін повторив і її сміх.

Хто знає, може колись людина і дельфіни потраплять розуміти одне одного і говорити мовою свого "партнера".

*) Це родовик від "птаха" (слово ж. р.), порівняй зменшену форму "пташка".

ЦІКАВЕ ІЗ ІСТОРІЇ ПЕРЕДАВАННЯ СЕКРЕТНИХ ВІСТОК

● У старовинній Спарті полководці передавали один одному вістки таким способом: брали довгу тасьму пергаментового паперу і навивали його спіральною на дерев'яний валок. Тоді, на цьому писали впоперек якусь таємну вістку; тасьму розвивали і посилали куди треба. Щоб відчитати таку вістку, треба було мати валок такої самої *грубини*, як і перший — тоді треба лише навинути тасьму на цей валок і відчитати. Але якщо валок не є такої грубини, як треба, то дістанемо лиш помішані букви. Спробуйте самі!

● Ще дивніший спосіб уживали старовинні греки з Атен: Коли їм треба було переслати таємну вістку до якогось віддаленого полководця, то робили вони це так: брали невідьника, голили йому волосся з голови і на цій лисій голові писали вістку. Тоді треба було чекати, поки волосся відросло. Коли невідьник мав вже гарну чуприну, яка закривала лист, його посилали до того генерала, для якого була вістка — він лиш обголив невідьникову голову і відчитав лист!

● Цей грецький спосіб може трохи довгий і не вигідний. Але ще сьогодні вживають відміни його: вістку пишуть на тілі кур'єра невидимим чорнилом. Щоб відчитати такий лист, треба дане місце на тілі освітити спеціальними, ультрафіолетовими променями.

● Ще один модерний спосіб передавання вісток: під час Другої Світової Війни німці мали багато шпигунів в Америці, які пересилали стало викрадені військові секрети до Німеччини. Дуже довгий час американська контр-розвідка не знала, як ці шпигуни це роблять. Аж вкінці відкрили цей секрет: виявилось, що німецькі шпигуни фотографували сторінки секретних американських документів, тоді поменшували фотографічно цю знімку на так званий «мікрофільм». Така поменшена знімка була величини крапки (.), і її легко було причіпити десь у листі — який виглядав зовсім невинно — під значок, у куток коверта тощо. Такі листи посилали до Іспанії або якоїсь іншої неутральної країни, а звідти вже вони діставались до Німеччини.

● У модерних часах дуже багато таємних вісток передається радіом. Однак кожний, а з тим і ворог, може слухати радія — тож треба вістки якось так заховати, щоб ніхто не міг їх відчитати, за винятком тих людей, для кого ця вістка призначена. Тому то вживають різні шифри, заховують вістки в музиці тощо або надають їх «помішані». Щоб це зробити, треба двох спеціальних електричних машин, з яких одна «мішає» вістку, а друга «відмішує»...

Таблиця Пластової Готовості

Майстеркування

Таблиця Пластової Готовості гуртка або куреня є дуже допоміжною в організаційному охопленні, бо на перший погляд відразу подає наочно як організаційну схему, так і особовий склад членів частини.

Виконати її дуже просто. Потрібні до цього знаряддя — це олівець, лінійка, гострий ніж, ножиці, при більш складних моделях ще й пилючка, шліфувальний папір, клей, а понадусе — терпеливість та відчуття естетики.

Подаємо проєкт пластової готовості. В наступних числах подамо ще декілька інших таких проєктів.

ПРОЄКТ 1.

Для цього нам треба придбати твердий, картоновий папір, можливо темнявої барви (темно сіра, синя, зелена), але не справді темна. Зовсім ясний папір можна пофарбувати, але обережно: водна фарба при висиханні покорчить папір! Може бути теж і пластиковий лист або й металевий. Головне: поверхня його мусить бути гладенька.

Усі «візитівки» (особові дані, гл. зразок ч. 1) робимо на паперових карточках (розміром 2 і 1/2 інча на 3/4 інча) барви білої або ясних кольорів. Отже, для всіх членів одного гуртка буде одна барва, для членів іншого гуртка друга, і т.д. Мабуть найкраще вживати тонкий тугий папір, що його скрізь можна купити на карточки до картотеки. Тоді треба його розміряти, зазначити місця на «візитівки», виписати візитівки, а щойно опісля порозтинати. «Візитівки» виписуй так: у першій лінійці пластовий ступінь, прізвище та ім'я; у другій лінійці число дому та вулиця; у третій лінійці місцевість, число телефону.

Далі — приготуй картоновий папір. Для одного гуртка вистане 6 інчів ширини та 22 інчі довжини. Така довжина має вже місце на заголовок (назву гуртка, число) та помістить усіх

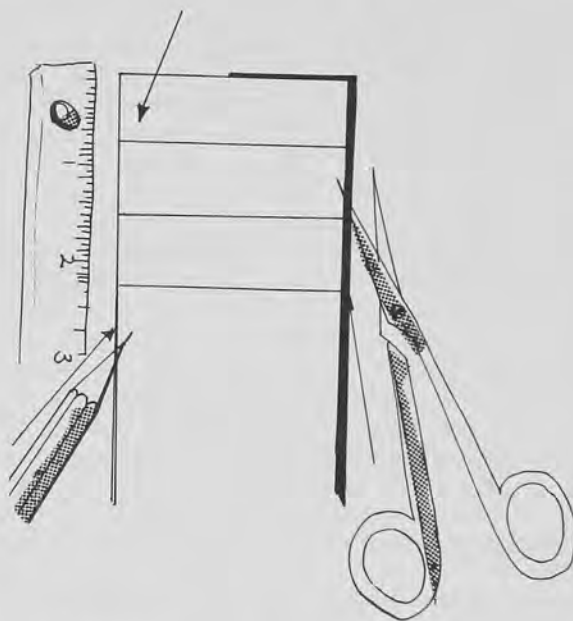

Рисунок 1.

1. Пороби виміри та проведи лінії
2. Випиши те, що треба
3. Порозтинай за лініями

12 членів, якщо їх стільки в гуртку є. Починай виміри знизу картону, залишивши 2 інчі від найнижчої «візитівки». Акуратно виміряй місце для «візитівки» (пам'ятай, кожна має 2 і 1/2 на 3/4 інча), залишаючи завжди по 1/2 інча місця поміж «візитівками». Таких місць зроби 13; можеш зробити теж і менше, якщо гурток має 6 — 8 членів тільки та нема правдоподібності, що їх буде більше. Кожне місце легенько обрамуй олівцем.

Над першим горішнім місцем напиши Впорядник, над дальшими (дивись — зразок 2) — напиши ГУРТКОВИЙ, ЗАСТУПНИК, ПИСАР, СКАРБНИК, ГОСПОДАР. Тепер мо-

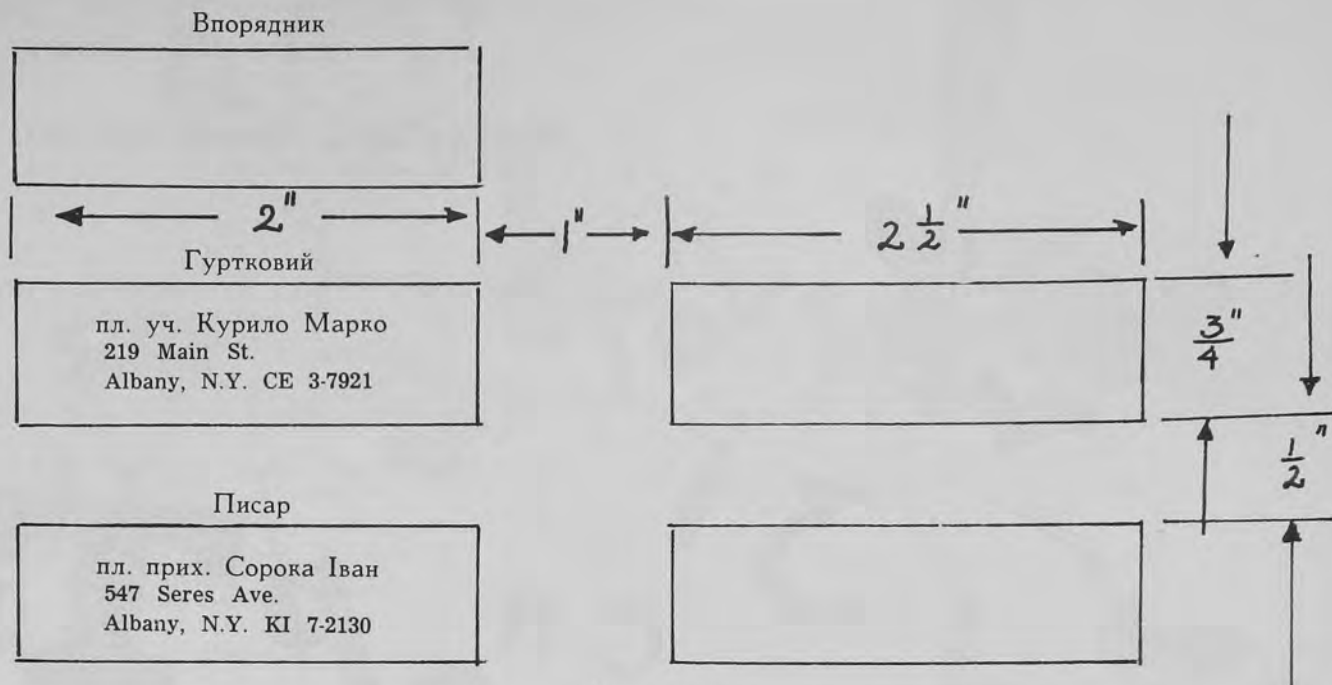

Рисунок 2.

жеш дати картон гуртковому мистцеві, щоб він зробив напис нагорі, а ще може й розмалював емблему гуртка, заставки тощо (д. зразок ч. 3).

Як це вже готове, тоді візьми клею (ацетонового), постав дві краплі клею на кожен візитівку, на два спідні кінці по одній (дивись зразок ч. 3), та приклади «візитівку» на обрешоване олівцем призначення для неї місце. Уважай, щоб не переплутав місця — а всіх інших членів гуртка, що не мають ніяких діловодств, поскладай за абеткою згорі вділ.

Якщо треба перемінити «візитівки», легко ножиком підваж приклеєні місця і відірви «візитівку». Якщо подереш її — не журися; другу не тяжко зробити.

Кожну «візитівку» гарно притисни, пожди, щоб клей присох — і «таблиця готовости» готова!

Якщо робиш таку готовість для куреня, мусиш побільшити розміри картонового паперу. Їх уже мусиш сам вирахувати, залежно від того, скільки гуртків куринь має; мусиш також залишити ще місце на провід куреня.

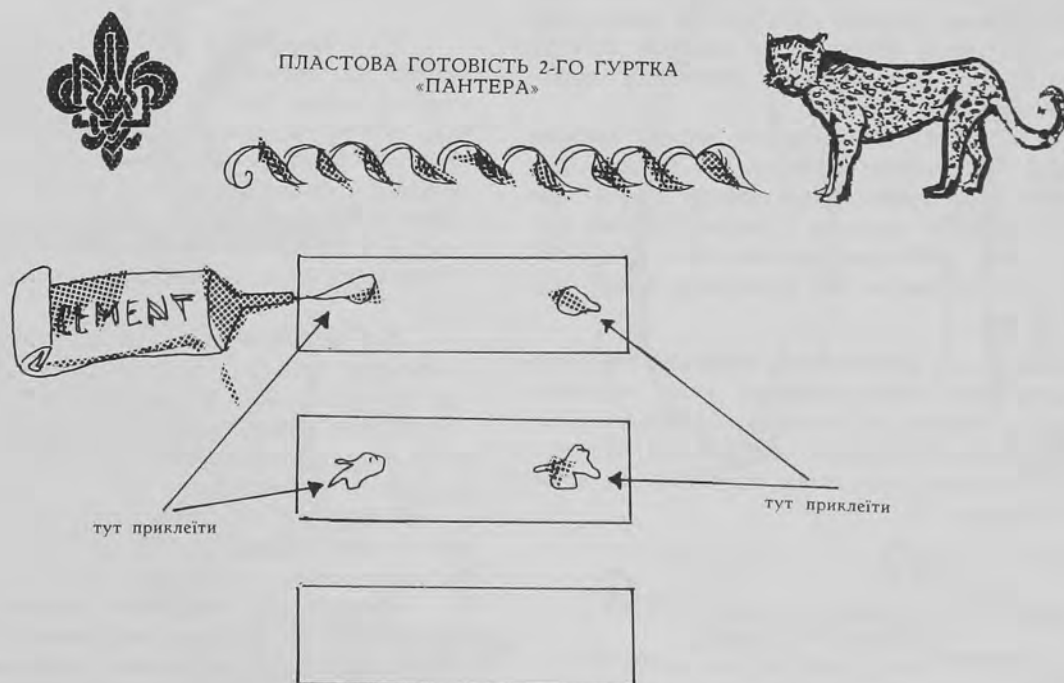

Рисунок 3.

Мандрівне Лещатарство

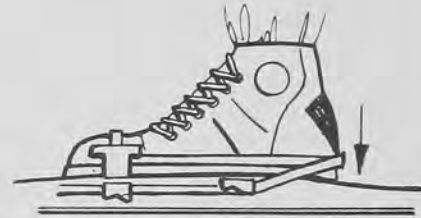
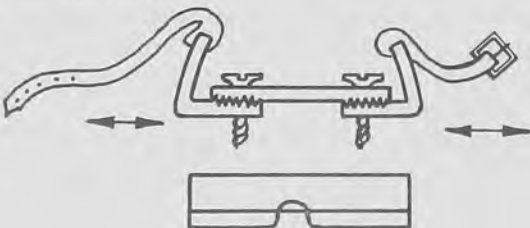

Крім з'їздового лещатарства, яке є так дуже розповсюджене на північно-американському континенті, існує ще так зване «мандрівне лещатарство», яке споріднене із тереновим бігом на лещатах. Мандрівне лещатарство може бути змагове, але розгляньмо його сьогодні, як спорт туристичний, для мандрівок.

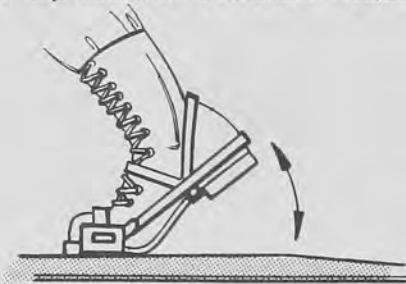
Для мандрівного лещатарства є спеціальні, довгі і вузькі лещата, з легкого дерева та з окремими в'язаннями. Однак ціна такого виряду висока і неприступна пересічному юнакові; зате до цієї цілі можна пристосувати звичайний лещатарський виряд.

Річ у тому, що до мандрівок лещата повинні бути легкі і не повинні мати окуття із двох сталевих штаб (по краях, з-під споду лещат), як мають це звичайні лещата. Також в'язання мусить бути таке, щоб воно притримувало міцно перед черевика до дошки, але дозволяло повну свободу обцасові.

В'язання для мандрівного лещатарства можна скомбінувати, уживаючи так звані «щипальця» — це є плитки, які ізсуваються або розсуваються, залежно від ширини черевика. Ці щипальця прикріплюються до дошки шрубами, як показано на рисунку.

В'язання і черевик для з'їздового лещатарства.

В'язання і черевик для мандрівного лещатарства.

Від тих щипальців треба провести відповідно скріплені ремінці, котрими прикріплюється решта черевика (обцас, закаблук). Черевики повинні бути міцні, водонепроникальні, але при тому гнучкі в підшві та в кістці. Черевики мусять бути високі, з халявками.

Кійки до мандрівного лещатарства повинні бути такої довжини, щоб сягали під пахи, коли їх застромити по обручі в сніг.

Лещата до мандрівки повинні бути якнайлегші, як згадано вже на початку цієї гутірки. Тому не можна дозволити собі на пластикову масу на їх споді. Треба зміло вживати відповідний до снігу смар. А тоді — наплечники готові, і гайда в мандрівку!

Гокус-покус! Домінікус Фідрімокус!
Чари-мари!
Так зможеш почати сеанс магічних штук.

Поки поділюсь із Тобою магічними тасмні-
цями, обіцяю, що демонструватимеш їх друзям
аж як опануєш їх до *перфекції*. Бож, мабуть, не
хотів би, щоб узяли Тебе за нездару і фایталапу.
Мета магіка — це розважити друзів показом не-
очікуваного і «неможливого». Мусиш витворити
подив своєю справністю, самопевністю, тасмні-
чістю. Отож, управляйся і ще раз — управляйся,
щоб магік не пошився в дурні!

Також запам'ятай таку пораду: штуку не
показуй більше, як раз чи два. Замість третього
показу здивуй товаришів новою штукою. Це за-
сада особливо важна для початкучого магіка,
бо інакше хтось Тебе може підглянути і «ви-
крити»...

Сьогодні покажу Тобі дві штуки.

1. Як пробити яблуко соломкою до *пиття*?
Запитай друзів, чи хтось із них може пробити
яблуко або бараболю соломкою до *пиття*. Дай
їм спробувати — вони будуть ломити або гну-
ти соломки і казати, що це неможливо зробити.
Тоді Ти докажи, що це таки можливо; а зроби
це так: візьми нову соломку і тримай її у руці
ось так:

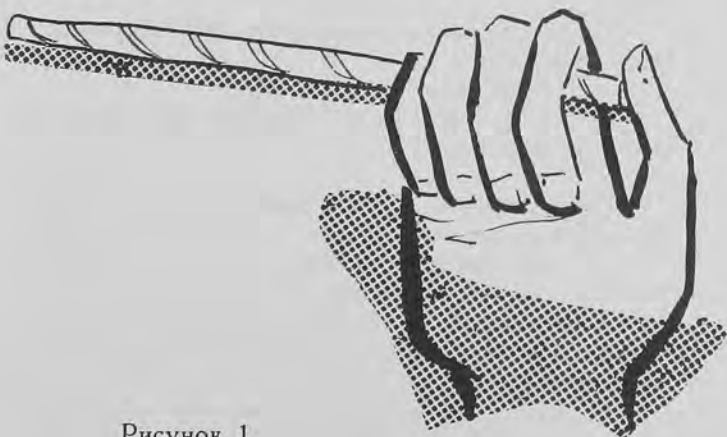

Рисунок 1.

Великим пальцем заткни один кінець, а тоді
з цілої сили вдар другим кінцем просто в яблуко.
Повітря в соломці не має куди втекти, тож солом-
ка лишиться тверда і не зігнеться легко — у то-
му то і цілий трюк. Цю штуку треба вправляти
трохи наперед, щоб добре вийшла.

2. *Містерія Розтятого Обруча*. Дуже цікаві речі
можна робити із стрічкою паперу, наприклад,
стрічкою паперу, витятого із газети. Якщо візь-
меш таку стрічку (яких 20 інчів завдовжки, а на
1 інч завширшки) і клеєм злучиш її в обруч, як
показано на рисунку 2, а тоді ножичками розіт-
неш її поздовж, то — звичайно — одержиш дві
окремі стрічки, на півінча завширшки.

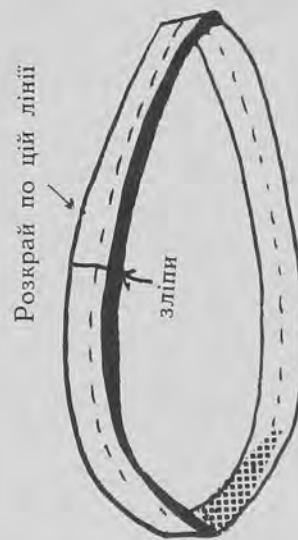

Рисунок 2.

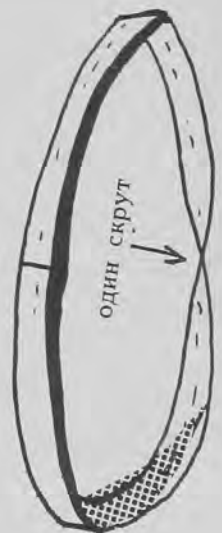

Рисунок 3.

Але що ж станеться, якщо Ти скрутиш стріч-
ку раз, (як показано на рисунку число три), по-
ки зліпиш її в обручик? А тоді знову розкраєш
уздовж на половину?

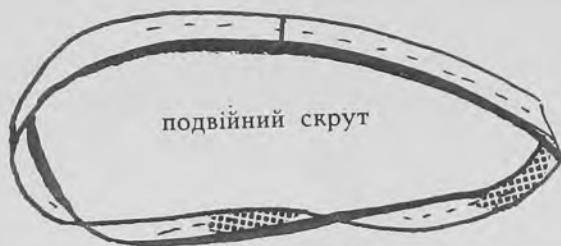

Рисунок 4.

Вір чи не вір, але в цьому випадку Ти одержиш не два обручі, а один — але удвічі довший!

Якщо ж Ти перед зліпленням скрутиш стрічку двічі (як на рисунку число 4), та розкраєш її, то будуть дві стрічки — але схрещені, як на рисунку число 5.

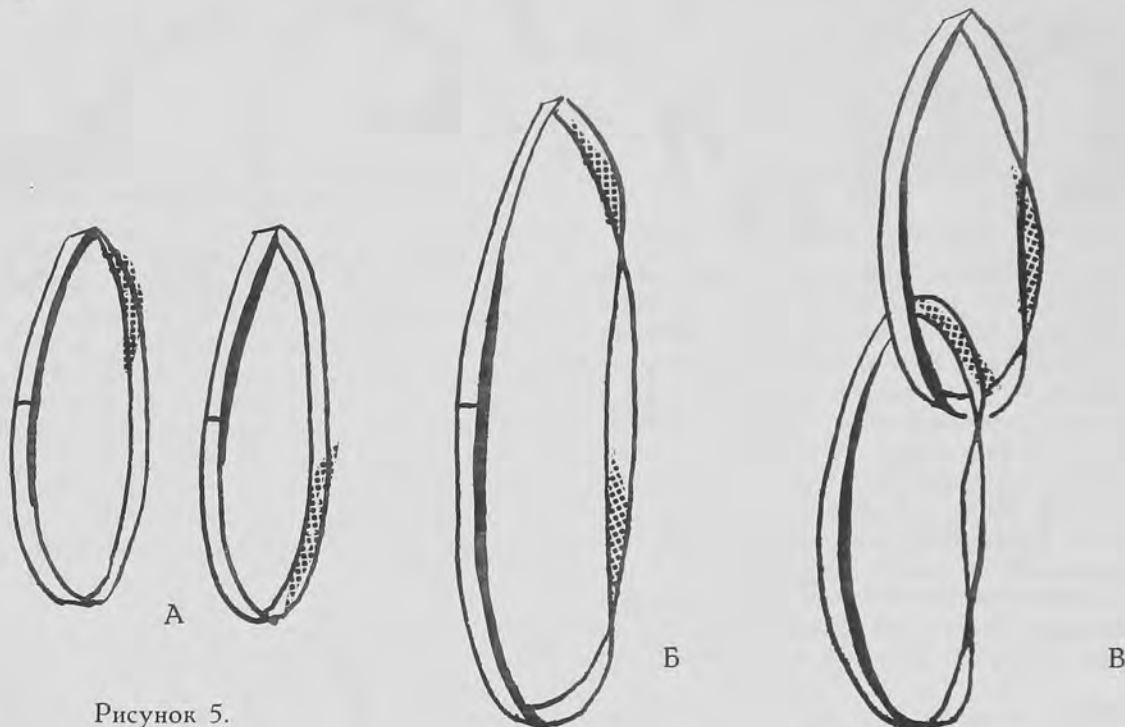

Рисунок 5.

Ще іншу комбінацію можна дістати, якщо розтинати обручики на три частини, а не на половину. Але спробуй сам, що дістанеш тоді!

Коли показуєш цю штуку, зроби три обручі — кожний інший, але так, щоб Твої товариші не бачили, що другі дві стрічки скручені. Тоді дай одному з Твоїх товаришів розтяти на двоє першу стрічку — з чого дістане він дві окремі стрічки. А Ти сам візьми тоді другі дві стрічки і здивуй усіх дивними речами, які тоді з'являться!

Абра-кадабра! До наступного разу!

Ваш — Чорнокнижник

ЗАВЖДИ ДОБРОЇ ГАДКИ...

«На що найперше має вважати кінний поліцай?»

— Щоб не впасти з коня...

У школі, на лекції історії: Скільки революцій було у Франції в тому столітті?

Учень: Чотири.

Учитель: Вчисли.

Учень: Один, два, три, чотири.

Славко казав, що був у Парижі.

Юрко: І ти не мав жодних клопотів із своєю французькою мовою?

Славко: Ні, я ні. Мали їх тільки французи...

Чи знаєш, яка є різниця між верблюдом та буханцем хліба?

— Ні, не знаю.

— Отож то й є! — я б Тебе ніколи до крамнички не посилав...

Один сеньйор, що мав дуже великого собаку, прийшов до ветеринара.

— Пане докторе, зробіть, щось із моєю собакою, бо він, коли тільки побачить спортове авто, то зараз жене за ним.

Ветеринар: О, це нічого грізного. Більшість псів ганяє за автами.

Сеньйор: Так, пане доктор, але він не тільки бігає за ними. Він їх ловить і закопує в городі...

ПЛАСТОВІ успішки

СЕСТРИЧКО, Я НЕ МОЖУ
СТОЯТИ НА СТІЙЦІ.
МЕНІ НЕДОБРЕ.

ДЕ ТОВІ
НЕДОБРЕ?

ЯК ДАШ МЕНІ ЧИСЛО СВОГО
ТЕЛЕФОНУ, КОЛИСЬ ЗАТЕЛЕФОНУЮ
ДО ТЕБЕ.

НА СТІЙЦІ!

ЧИСЛО ЗНАЙДЕШ У
ТЕЛЕФОНІЧНІЙ КНИЖЦІ.

А ЯК ТИ НАЗИВАЄШСЯ?

ЩО ЦЕ Є
В ЗУПІ?

Я ЛИШ Є КУХАР
І НЕ ВМІЮ
РОЗРІЗНЯТИ РОДИ
КОМАХ.

ТО ТАКОЖ ЗНАЙДЕШ У КНИЖЦІ.

